

bestemt Rentestørrelse. I saa Tilfælde fastsættes det, at de tre Ministre, Indenrigs-, Handels- og Finansministeren, i Forning skal fastsætte Maksimumsrenten, forudsat naturligvis, at disse tre Ministre kan blive enige derom, thi det er jo ikke ganske de samme Interesser, de hver for sig repræsenterer. Selv om man nu kunde finde en anden Form for Sammensætningen af et saadant Raad, som tilfredsstillede mere, end dette Apparat efter min Mening vil kunne, vilde jeg alligevel af en anden Grund være meget betænkelig ved det foreliggende Forslag. Dette Forslag adskiller sig nemlig fra alle tidligere Forslag i samme Retning i den Henseende, at det ikke her foreslaas, at man skal fastsætte en Maksimumsrente periodisk ensartet for vort Land, men at man kan eller skal fastsætte denne Rente „forskelligt efter de paagældende Institutters Art, Virkemaade, Beliggenhed og” — meget ubestemt — „lignende Forhold”. Dette forekommer mig nu at være en ganske uløselig Opgave, i alt Fald vil den ikke kunne løses af de 20 Herrer, der vil blive Medlemmer af dette Raad. Man kender jo Forholdene hos sig selv, men ikke i de andre Landsdele og i andre Kasser. Hvorledes saa et samlet Flertal af 15 Medlemmer skal kunne træffe forskellige Bestemmelser med Hensyn til de forskellige Landsdele og de Institutter, der er i disse, forstaar jeg ikke. Hvis der i et Land af Danmarks ringe Omfang ikke kan fastsættes en paa periodisk Maade for hele Landet gældende fælles Sparekasserrente, synes der mig allerede deri at ligge en fældende Kritik af hele Tanken om at fiksere eller maksimere Indlaansrenten. Saa har man i Virkeligheden paa Forhaand kuld kastet hele Forholdsregelen. Det maa man dog kunne blive enig om, at naar der kunde være Tale om en fælles Rente, maa det være i et Land som Danmark; men skal der kunne være een Rente for Ærø og en anden for Langeland, saa forekommer det mig, at hele Forholdsregelen paa Forhaand betegner sig selv som forfejlet.

Nu vil jeg bede ærede Medlemmer lægge Mærke til, at dertil kommer endnu den Omstændighed, at dette Raad ikke alene skal behandle Spørgsmaalet om Indlaansrenten i Sparekasserne, men ogsaa i Bankerne. Herimod har jeg i Forbindelse med en Række andre Kommissionsmedlemmer i en Mindretalsbetænkning, der, som det forekommer mig, paa en meget overbevisende Maade udtaler sig herom, og som er udarbejdet af det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Hey), nedlagt Indsigelse. Denne

Mindretalsbetænkning fra 7 af Kommissionens Medlemmer findes Pag. 46 i Kommissionens Betænkning, og jeg tillader mig at henvise ærede Medlemmer til den. Det synes mig indlysende, at en saadan Forholdsregel for Bankernes Virksomhed er ganske umulig. Bankrenten maa absolut bestemmes af ganske andre Faktorer end af et Raad som det foreslaaede. Særlig for Bankerne er Penge en international Vare, og Prisen paa denne internationale Vare lader sig sikkert ikke binde paa effektiv Maade ved en Lov eller ved Bestemmelser af denne Beskaffenhed. Eftersom nu Regeringen har gjort Forslaget om Renteraadet for Sparekasser afhængigt af, at det ogsaa fastsætter Bankernes Indlaansrente, og da jeg ikke ret vel kan tænke mig, at den tilsvarende § 15 i det Lovforslag, jeg hidtil ikke har talt om, om Bankselskaber, vil kunne blive vedtaget, er der neppe nogen Udsigt til, at dette Sparekasse- og Bankraad skulde kunne blive til Virkelighed. I alt Fald vil jeg indstændig advare imod, at man opretter et saadant Raad, og især mod, at man gør noget Forsøg paa at binde Bankerne ved Oprettelsen af det.

Jeg skal derefter slutte mit Foredrag for dette Forslags Vedkommende, idet jeg vil anbefale det som et efter mit Mening meget vellykket Forslag, om hvis Enkelt-heder der naturligvis er og vil være forskellige Anskuelser, men om hvis Helhed det tør siges, at dets Vedtagelse i den foreliggende Form vil betyde et overmaade stort Fremskridt trods den Hensynsfuldhed overfor det bestaaende, om hvilken Forslaget paa saa mange Punkter bærer Vidne.

Jørgen Berthelsen: De foreliggende Forslag til Love om Sparekasser og Bankselskaber er Resultater af Arbejdet i den Kommission, der blev nedsat i Henhold til Lov Nr. 87 af 13. April 1910. Kommissionens Opgave angaves at være at udarbejde Forslag til Lov om Sparekasser og Banker, og der har blandt Kommissionens Medlemmer hersket Enighed om, at denne Opgave maatte løses ved Udarbejdelse af to Lovforslag, et angaaende Sparekasser og et angaaende Banker. Der har, saa vidt jeg har kunnet skønne, i Kommissionen været Ønsker fremme om at nøjes med at fremsætte Forslag derom under eet, men det har vist sig ugørligt, bl. a. fordi de to Grupper af Institutter sorterer under to forskellige Ministerier og Bestemmelserne om dem derfor ikke kan samles i eet Lovforslag. Om Kommissionen har været heldig ved Løsningen af den stillede Opgave, kan